

constantin novac

separația bunurilor

CONSTANTIN NOVAC

SEPARAȚIA BUNURILOR

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-549-9

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

I. TURNURI DE NISIP.....	1
II. AMFORA VIE.....	63
III. PARFUM ȘI SUDOARE.....	107
IV. NOAPTEA CHIPURILOR.....	139

I. TURNURI DE NISIP

Șeulean

Mai întâi pocni oblonul unei ferestre adunînd în el toată suferința copacului spînzurat în balamale. O clipă se crezu acasă și, abia smuls din amorțeala somnului, întinse brațul spre butonul lămpii; era un gest reflex, încît lumina părea să scapere din propriul său deget dar de astă dată mîna îi lunecă dezorientată de -a lungul unei tăblii nesfârșite. Abia cînd ajunse lîngă Luiza, în groapa aceea a unui pat mutilat de acîtea trupuri dinaintea lor, își dădu seama că sînt în concediu la mare.

Nici nu mai putea fi vorba de somn. După ce -l trezise, oblonul cu pricina rămase să se hîțîne jalnic undeva deasupra, la catul superior; mai erau bîțielile unui burlan desprins din tencuială, niște tinichele rostogolite încoace și încolo și încercările eșuate ale mării, una, două, trei, de a plăsmui un val mai ca lumea. Rafale de vînt din direcții neașteptate le amestecau apoi, îngrămădindu-le pe toate sub coaja unui șopot greu, continuu, ambalat progresiv pînă la ceea ce ar fi putut să însemne prăbușirea unui șuvoi de apă de la mare înălțime pentru ca să le pulverizeze iar într-o mie de voci felurite.

Și deodată, tocmai cînd se aștepta mai puțin, un bufnet sec, dur și repetat îl înfiora prin ceea ce putea să semnifice: ceva în genul unei ființe izbite cu cruzime într-un zid sau perete de tablă.

— Ce-i? Ce ai? Ce s-a întîmplat?

— Tu ai vrut concediu la mare! Stai puțin și ascultă cum sună un concediu la mare!

Nu i se întîmpla pentru prima dată lui Șeulean să păgubească de pe urma ideilor ei imposibile.

— Du-i scrisoarea lui Buzincu... sau cum îl cheamă. Poate aranjează să ne mute-n altă parte...

— Să ne mute-acasă! Acolo să ne mute! încercă s -o atragă pe planul reconfortant al disputelor conjugale,, dar palma Luizei îi atinse în treacăt buzele ca un îndemn la tăcere. .

Se resemna, ascultînd vacarmul de afară ce părea să se fi umanizat într-o clipă, șoapte indistincte, țipete de vietăți strangulate, scuturături surde, și, cu intermitențe, un alt șuvoi de apă spălîndu-le pe toate. Cînd nu i-ar mai fi trebuit mult să se considere victima unei închipuiri bolnave, un bufnet sec și dur de carne vie, izbită cu brutalitate, îl catapultă spre ușă înainte de a-și fi formulat un cît de sumar plan de acțiune.

— Ascultă, șopti.

Era convins că undeva, în apropiere, se petrece ceva oribil. Ședea cu picioarele goale pe banda de ciment din dreptul ușii de unde dreptunghiul negru al ferestrei îi părea asaltat de o lume catastrofică.

Părea că, sub ocrotirea nopții, zgomotele se înghițeau, din ură,, unele pe altele. Apoi un tropăit

de pași mărunți și repezi, urmat de o bufnitură... Inca una...

— Ei?

— E furtună, ce să mai aud?

— Atunci am halucinații. Se smuci de lângă ușă și, înainte ca Luiza să-i poată ghici intențiile, cotrobăi pe sub pledul moale al băiatului, căruia, cu un gest rapid, îi scoase brațele deasupra.

— N-am s-o iau de fiecare dată de la capăt. Nu i-am pus încă în cârcă prea multe responsabilități; să nu-și piardă vremea, să nu-și roadă unghiile și să doarmă cu brațele dea supra pledului. E prea mult? Speră iar într-o dispută, dar o văzu pe Luiza schițând un gest de lehamite. E prea mult? repetă, pentru orice eventualitate.

— Mîine plecăm, poftim!

— S-a terminat, nu se mai poate!

...Și un alt bufnet. Era un zgomot sîngeros care nu rodea, precum celelalte, la temelia unei tihne oarecare de noapte ci la aceea a unei securități intime; era ceva ce-i stîrnea și-i suprima simultan pofta de a lămuri lucrurile, și cu aceasta ezitare se pomeni apăsînd pe clanță.

Ușa dinspre terasă, era dată la perete, lăsînd să pătrundă, pe lângă ecourile ample, mărețe, o mie de alte foșnete alarmante; înainta precaut de-a lungul holului, mai degrabă un coridor saturat de zgomote între care cel mai puțin așteptat îl surprinse cu rezonanțe noi, mai multe și mai grele.

Agoi intră într-un fel de relativă pace cînd, dînd colțul, se lăsa condus spre glaful lat al unei ferestre menită să lumineze geometria tocită a scărilor ducînd spre subsol și tot odată spre catul superior al clădirii.. Nu se aștepta să găsească nimic din ceea ce, sincer, n-ar fi vrut să, găsească și poate tocmai de aceea se îndepărtase. de intrare. Zgomotul răzbătea surd pînă aici deși la fel ,de crud în semnificații; o masă grea și încăpățînată să reziste, bușită de infinite ori de o forță pe care închipuirea lui surescitată n-o putea realiza decît în chip de beznă ceva mai pronunțată.

Se trezi adulmecînd mirosurile deconcertante ale vechii clădiri tocmai cînd un tropot grăbit de pași venit de deasupra se pierdea în freamătul acelor mișcări aproape imperceptibile cu care un om tatonează pe întuneric poziția treptelor. — E cineva jos?

— Da, este!

Vocile răsunau lugubru și, în genere, toate conspirau în a-l îndemna să măsoare distanța enormă de la tihna și siguranța de acasă la mizeria și incertitudinile prezente. Și ca să fie totul clar, o bufnitură... Și încă una...

— Nu știu dacă spiritul de economie a inventat beznă sau dimpotrivă — se agita pe scară lumina zgîrcită a unei lanterne îndărătul căreia călca cu grijă elegantă o siluetă bărbătească aducînd un calm contrariant, de noapte obișnuită. S-a întîmplat ceva?

— Asta vreau și eu să aflu.

— Butnaru! îi întinse o mîină slabă și caldă.

— Șeulean! Bănuiesc că...

— Avem deci o premisă comună, bănuiala. Tocmai îmi notasem ceva și mă pregăteam de culcare. Și pe mine m-a intrigat un fapt, numai că în ce mă privește m-aș mulțumi cu justificarea lui. Intervenția mă depășește, nu din teamă, ci din vocație...

— Mă rog! trecu peste niște explicații ce i se păreau lipsite de sens. Să vedem ce este!

Abia dădură colțul și vacarmul, pînă atunci estompat, cîștigă în nuanțe; pîrîituri profunde, vibrații prelungi ale unui torent metalic, trosnet de rămurișuri și, la intervale dezordonate, la fel de grele și de insinuante, bufniturile. Nimic nu i se părea imposibil într-un loc ca ăsta.

Afară, îl izbi mai întîi presiunea vîntului mirosind a ierburi de mare, a mare ghicita prin clocotul valurilor ce se prăbușeau peste faleză. Puternicele coloane ale peronului ritmau întunericul aproximativ dinaintea lor orientîndu-i sumar spre o deschidere mai largă de unde porneau, în ambele la turi, scările cu balustradele lor de piatra.

— Mă urmați?

— Da! strigă.

— Schopenhauer reducea curajul la o virtute de sublocotenent. Sînt avizat să-l cred! îî tot îndruga celălalt în timp ce -și stăpînea zbugiumul tăcut al pălăriei, o canotieră elegantă, cu foarfecele degetelor. Curajul... cea... un...

— Cine?

— Schopenhauer, Schopenhauer!

O rafala violentă îi lipi pe amîndoi de soclul de piatră al clădirii de unde se urniră înșurubîndu-se literalmente în aerul dens ca o pîslă, cu busturile împinse înainte, într-un drum fără țintă. Dealtfel zgomotul părea să fi pierit cu totul.

— Pe-aici nu pare să fie nimic. Să încercăm în spate dar vă previn... Se înțelegeau mai mult pe pipăite. Explicația și atît! Nu-mi încalc domeniul! Un... adagiu... că...

— Ce? Ce anume?

— Un adagiu!... În sfîrșit...

Pîlcul de plopi pe care-i ghicise prin fereastra calcanului ca pe o masă compactă, agitată de rafale, își sporea șoaptele într-un chip amenințător și se pomeni luînd în picioare solul negru, alunecos dintre copaci.

— Stați! auzi. N-are rost să ne îndepărtăm! Să căutăm în direcția mării!

Se întoarse docil spre Butnaru care, rămas în liziera micii plantații, cu mîna la pălărie, părea pierdut într-un salut continuu și înainte de a-l ajunge percepu cu toate simțurile lui hăituite zvîrcolelele unui trup tîrît fără cruțare. Dintr-un salt se trezi lîngă celălalt ca să scruteze împreună întunericul dens al copacilor dincotro se insinua o forță, un duh apt de orice surpriză.

— Admit că-i o noapte morbidă, domnul meu. Sînt cîtiva ani buni de cînd n-am mai întîlnit în

prag de toamnă o furtună ca prezenta. Continuăm să... Ei, fir-ar să fie!

Canotiera făcu o piruetă părănd să poarte cu ea în văzduh, apoi pe solul murdar al împrejurimilor, ceva din grația omului care se năpusti în întuneric lăsându-l singur ca să apară aproape instantaneu, miraculos, din direcția contrară; acum, la distanța unui braț, îl pîndea, mai degrabă îi sorbea mișcările pentru a i le înapoia cu zvîcniri nefirești, mecanice, caricatura lui Butnaru.

— Ce-i cu dumneata? Avea impresia că simțurile îi joacă un renghi, pălăria insului arunca reflexe metalice iar hainele-i exalau mirosuri iuți, de sudoare stătută. Stai acolo! țipă răgușit, primind în piept niște labe ca niște lopeți care-l izbiră cu spinarea de trunchiul unui plop din apropiere.

Se prelinse pe lîngă agresor și o luă la goană în direcția vilei pricepînd cu oroare că e însoțit la minimă distanță de un trup mătăhălos ce scotea în cadența pașilor săi furibunzi un fel de hi-hi nazal, rîs și plîns totodată.

— Ce s-a mai întîmplat? răsări ca din pămînt veritabilul Butnaru spre care năzui cu un ultim efort.

Forța aceea telurică venind din urmă îi luă în piept pe amîndoi și înainte de a se dumiri complet se trezi îmbrățișat, cu o bărbie țepoasă zgîriindu-i ceafa.

— Ah, da! E Tedy, Tedy Pescărușul! veni, de sub mormanul de haine al bestiei, vocea prea puțin surprinsă a lui Butnaru pe care-l bănuia captiv în aceeași grotescă îmbrățișare. Vă recomand calm și imobilism total, altfel nu scăpăm de el o eternitate...

O furie rece îl făcu, în ciuda sfaturilor, să se zbuclume încă multă vreme fără alt rezultat decît ecourile propriilor lui mișcări, preluate straniu de membrele vîrtoase ale insului numit Tedy.

Bușiturile acelea care-l umpluseră de oroare căpătară dintr-o dată sens și într-o ultimă încercare disperată se ghemui brusc cu gîndul să țîșnească în bezna copacilor; dar matahala se dovedi mai rapidă decît el și, rămas într-un genunchi, învelit de același trup urît mirositor, căzu într-o scîbită resemnare.

— Nu face rău, vă asigur! Nu mai vorbiți și nu mă siliți să vorbesc. Altfel...

Se lăsă să cadă, moale, pe ambii genunchi, spre satisfacția lui Tedy, răcnită în urechi printr-un al hi-hi mai obraznic decît oricînd..

— Sînteți refractar la orice sugestie! îl auzi pe Butnaru care părea să-i fi interpretat greșit gestul, ca pe o altă tentativă de evadare. Eu mă...

— Stați! întoarse capul în direcția de unde venea vocea și constată uluit că individul din spinarea lui îi imită orice mișcare. De mult nu i se mai întîmplase să nu-și găsească într-o conștiință mulțumită de sine acel reflex corespunzător dacă nu de apărare cel puțin de justificare a situației. Stați! Asta-i nebun? Nu știe romînește? Ce vrea?

— Sînteți amuzant! E Tedy! Tedy Pescărușul! Și liniște, vă implor! Îl intrigă mișcarea, atît vă mai pot spune...

Stătea acolo, aproape turtit, între furie și consternare după ani întregi de răspundere în care n-a

pretins compensații, găsea că e absolut nedrept, ba chiar ilotic să renunți la un bun câștigat cu atîta trudă: sentimentul de a fi întreg prin alții și, împreună cu el, acea securitate intimă pe care ți-o dă, recunoscîndu-te, oricare dintre acești alții.

Îl încerca mai mult decît o nostalgie, tocmai cînd, scoțînd un mormăit de nemulțumire, Tedy se smulse, plictisit de atîta nemișcare, abandonîndu-l la fel de grăbit precum îl înhățase.

— Vă puteți ridica, îl îndemnă Butnaru în timp ce tropotul de pași se pierdea treptat în foșnetul grav al ploilor. Cred că furtuna, dinamismul naturii i-a dat insomnii și l-a scos din culcușul lui de noapte. Fumați? Ați trecut prin destule emoții.

— Nu fumez! se scutură din mers, nervos, oprindu-șe mașinal lîngă celălalt la adăpostul unor chesoane enorme de beton. Coloanele oblice, mișcătoare, de lumină ale farului îi sugerau o lume nerecunoscătoare în care se mișca despuiat de demnitate. O lume prea nesupusă rigorilor lui personale.

— Frumos, nu? „Cerul înstelat deasupra mea și legea morală în mine.” Kant!

— Ar trebui legat... făcu un pas ca pentru a se îndrepta spre masa compactă, întunecată a vilei... Tedy ăsta al dumitale!

— De ce? Faceți o dublă greșeală. În primul rînd nu-i al meu ca să dispun de el, și-apoi... Și-apoi este ceea ce aș numi eu o prețioasă sugestie pentru spirit. Într-o lume în care esențele sînt tot mai abil disimulate, Tedy reprezintă setea de acțiune fără absolut nici un echivoc, implicit cel al vreunei finalități...

— Prostii! exclamă, întrebîndu-se în același timp pînă unde ar putea merge toleranța lui față de asemenea păreri deșucheate. Da, prostii! repetă. E un nebun!

— Da de unde! E inofensiv, un biet... dacă m-aș putea exprima printr-un eufemism aș spune că Tedy se află într-o continuă vacanță în care acțiunile sînt îndeobște fără scop, energie consumată și atîta tot, mișcarea în ea însăși. El este solidar cu tot ceea ce se mișcă, de aceea v-am recomandat să stați neclintit, fiindcă nemișcarea îl irită și-l îndepărtează. Vă cer scuze pentru el!

— Să mergem! intră încă o dată în vârtejul vîntului care

Părea să conspire cu Butnaru încercînd să-l împingă îndărăt, a adăpostul chesoanelor. Ne pierdem vremea!

— Cunoașteți formula magică de a o conserva?

Se lăsă luat de braț. Ușa deschisă a holului concentra unicul miez de lumină către care tindea acum, hotărît să limiteze numărul compromisurilor făcute cu bună știință.

— Prostii! replică iar, cu îndărătnicie.

— ...De aceea vă spuneam că nu e un nebun oarecare și că nu întîmplător și-a ales țărnul mării drept reședință.

Marea e un sumuum de energii... gratuite. Vîntul îi lua vorbele și le întorcea trunchiate și

învălmășite... zbatere fără odihnă... Într-o... superbă vacuitate de conștiință. Ei doi, fascinați, față -n față... fiindcă pe noi ceilalți, țelul ne inhibă și inhibația ne urîțește.

Intrară în holul pe care zgomotele de afară, atenuate, îl făceau misterios și sumbru. Totul era putred, vechi, în frunte cu Butnaru; se trezi aspirînd copilărește la o ședință din care un individ ca ăsta ar ieși cu pălăria mototolită și tresări cînd, fără nici un alt avertisment sonor, în cadrul ușii de la intrare își făcură apariția o femeie și un bărbat înalt, neobișnuit de subțire. Perechea nu le acordă nici o atenție pierzîndu -se în umbra holului după ce, o clipă, pe sub becul zgîrcit din plafon chipul femeii își etală orbitele albastre, adînci ca niște tunele. Femeia spuse ceva, probabil cu haz fiindcă bărbatul se înecă într-un șir de behăituri mărunte întrerupte de un freamăt de veșminte și de trosnetul unei uși aflate în latura mai îndepărtată a clădirii.

— Poftim! Aștia cine mai sînt?

— Hm, Doamna fără de istov, sîntem pensionari cu ștate de vechime, ne cunoaștem dar trebuie să vă mărturisesc că o cunosc mult mai bine de cînd Lefter... Îl știți pe Lefter?

— Nu!

— Feriți-vă, vă sfătuiesc, de poreclele lui vezicante... De cînd acest Lefter a numit-o astfel.

— Nu ne-ajungea un nebun!

— N-aveți rutina vacanței, domnule Șeulean. Vacanță rimează cu toleranță, îngăduință, un intermezzo amoral dacă, bineînțeles...

Într-o liniște relativă, brusc instalată, ca și cum vîntul ar fi căzut răpus la rădăcina plopilor, o serie de bufnituri dure îi traversară uitarea împreună cu semnificația lor posibilă.

— Ați auzit?

— Da!

Sub palma lui, ușa se îndepărta ușor, în scîrțîit de balamale neunse.

Luiza

Îi replicase: mîine plecăm, poftim, deși era mai mult decît hotărîită să rămînă. N-avea de ce-și face griji asupra posibilității de a-l convinge pe Vasile, deși gîndul său pluti încă multă vreme, tulburat, între zgomotele nopții; era canonada valurilor, scîrțîitul oblonului uitat deschis de cine știe cine, se mai auzeau schelălăituri înfundate de cîini și, în răbufniri de vînt, trosnetul plopilor din spatele vilei.

Avea să se întîmple, bineînțeles, ca de obicei; va întîmpina mai întîi o rezistență înverșunată, exprimată prin gesturi energice și incoerente explozii verbale, cînd încerca senzația de a bloca un tren în viteză, apoi o tăcere amarnică mocnind ambiții aproape copilărești de unde pornea o timidă tatonare a șanselor, cu întrebări și referințe și, în sfîrșit, după o altă tăcere, asumarea tiranică, exclusivă a hotărîirii ei ca pornind din el și din împrejurările curente.

Pentru asta nu-l acuza și nu-l suspecta de egoism, nu-și aroga cine știe ce orgolii, după cum o unealtă nu-și cere cota parte din beneficiile morale ale mînuitorului ei; dimpotrivă, se bucura ori de cîte ori se putea arăta utilă cu harul perspicacității ei de femeie.

Preocupat de treburile lui multiple, Vasile nu-și dădea seama că întotdeauna aducea acas ă, odată cu el, o lume de chipuri, de gesturi și de fapte desfășurate dramatic între felul întîi și felul doi, între reproșul de a mai fi ținut pe loc cu desertul și cel de a fi fost invitat să aștească măcar un sfert de oră; cu atît mai mult, el nu avea timp s ă constate că, strînsă în sertarele memoriei ei, această mulțime de lucruri mărturisite în fugă, mai degrabă cu năduf decît din nevoia de a purta o conversație, refăcea lumea existenței lui zilnice în care ea se mișca familiar și dezinvolt; uneori chiar mai bine, mai eficace decît el fiindcă, dezbărate de freamătul aparențelor ce însoțesc și desfigurează deseori contactul fierbinte, direct cu faptele, aces tea îi parveneau ei limpezi, îmbucîndu-s e într-o suprarrealitate la fel de limpede.

Vasile era atît de absorbit de năduful lui încît nu observa că la plecare își încărcă buzunarele memoriei cu datele sistematic restituite după gravitate, valoare și urgență în care cu greu și-ar fi putut recunoaște materialul brut răsturnat pe masa sufrageriei sau în camera lor, înainte de a se lăsa răzbit de truda zilei. În schimb, ea rămînea trează, între nesfîrș itele treburi ale gospodăriei, pornită să tranșeze

O altă serie de fapte: Popescu era bolnav și trebuia să-i găsească un înlocuitor fiindcă starea lui nu mai suferea nici un fel de amînare, numai Vasile îl putea convinge, îl putea sili să-și la concediu, Scorpan, Scorpan avea examene la fără frecvență, era bine să se știe de pe acum ca să evite o discuție între doi irascibili, Vasile și Scorpan, la cantină nu exista regim dietetic, îi spusese Vasile, și același Vasile, luat cu alte o mie de treburi, uitase; trebuia să i-o reamintească după cum trebuia să-i reamintească hotărîrea la care renunțase inexplicabil — nu pentru ea ci pentru el însuși, era convinsă — la banda de circulație din spatele secțiilor 1 și 2: în fond n-ar fi fost vorba decît de... și dintr-o mulțime de date stîinse în memoria ei fără nici un fel de premeditare, cum ar face un bătrîn adunînd potcoave și caiele ruginite fără să le promită vreunui cal trecut, prezent sau viitor, din grămada aceea de lucruri răsărea, supusă, o istorie mai veche, uitată probabil nu numai de Vasile, ci și de eroii acelei istorii, din care reieșea clar că ar fi vorba acolo de vreo 300—350 de metri.

Toate acestea, pentru ca dimineața să-i vadă plecînd pe amîndoi cu ghiozdanele făcute, pe el și pe Liviu.

Ea era simțul lor de ordine căruia nu trebuia s ă-i porți o recunoștință aparte; și de aceea nu găsea nimic surprinzător în faptul că Vasile, ripostînd uneori violent la sugestiile ei, trecînd apoi succesiv prin tăceri ambițioase și timide chestionări la care răspundea în fond tot el, prin memoria lui obiectivată, ajungea să-și asume inițiativa și, bineînțele, consecințele ei îmbucurătoare.

Nu se îndoia că și de data asta se va întîmpla același lucru deși, ceea ce era mai dificil, acordul între cei doi bărbați ai familiei nu -și găsea deocamdată calea de rezolvare. Ceea ce nu suporta

îndoială, Liviu avea nevoie de soare, de prieteni, de mare și de tot ce pot face acestea în sufletul nostru candid și lacom, dar avea nevoie și de libertatea de a profita de ele în prezența unor părinți apti să i-o ocrotească.

În fierberea nopții desluși voci aprinse dintre care o recunosc ușor pe cea a lui Vasile, aflat în momentele lui de acră dispoziție; cealaltă voce era savantă, baritonală, căreia nu i -ar fi găsit nici un cusur dacă ar fi auzit-o în altă parte. Bănuind o neînțelegere, alintată de sentimentul că -și regăsește încă o menire, se ridică din pat și cu capotul pe umeri ieși în lumina palidă a coridorului.

— Șeulean! scurtă procedura în fața unui individ etalînd o rigiditate arogantă în modul cum își regiza surprinderea și cum se înclina apoi ceremonios, mult prea ceremonios pentru vechiul ei capot de diftină. Credeam că s -a întîmplat ceva...

— Nimic în afară de faptul că doi bărbați gustă împreună poezia nopții. Îmi permiteți, Butnaru, scriitor. Vă previn că poliția mea secretă v-a înregistrat de cîteva zile și e intrigată că faceți o notă discordantă de la solidaritatea vacanței. În sfîrșit, această noapte să fie de bun augur, sper să ne cunoaștem mai bine, relațiile inedite sînt un mod fertil de a -ți activa spiritul, nu? O s-o cunoașteți și pe Veronica.

— O cunosc deja și cred că o să ne cunoaștem mai bine — aruncă o privire grăbită spre Vasile — dacă, bineînțeles, ne vom hotărî să rămînem.

Bărbatul ei părea zăvorît într-o taciturnă reculegere; îl ghicea, și i lui ca și ei dealtfel, Butnaru îi era antipatic, numai că în ce-l privea pe Vasile faptul nu rămînea o excepție.

— Poftim concediu! Poftim... poezia nopții! îl văzu izbucnind, descriind cu brațul în aer o boltă sub care încăpeau Butnaru și ea, obiectul nesfîrșitelor reproșuri. Ascultă! se simți luată de braț și dusă spre fereastră.

În bezna nopții nu deslușea altceva decît vagi mișcări și acestea intuite doar, prin zgomotele lor; o deranjau mai mult așteptarea a lui Vasile și gîndul că n-avea cu ce răspunde așteptării. Din direcția în care memoria ei localiza lăzile de gunoi pornea un tropot surd urmat de o hurducătură ca și cum un animal ar fi încercat de nesfîrșite ori să se zdrobească, venind în fugă, de un obiect metalic.

— Ei?

— Nimic, cred că sînt niște cîini...

Butnaru își mișca buzele într-un chip anume, cumva ironic.

— Eu n-aș fi atît de sigur precum dumneavoastră. Amicul meu Pascal îmi șoptește că eroarea provine din excludere...

— Atunci e un spiriduș.

— Mărturisesc că ar fi fascinant...

— Ne pierdem vremea cu prostii! îl auzi bombănind pe Vasile în aceeași clipă cînd ușa holului bufni de perete; vîntul își descărca la picioarele lor o avalanșă de pîrîituri, clocot de valuri și foșnet

nedomolit de copaci în furtună. Un țipăt de pasăre necunoscută îi înfioră umerii și o proiectă pe nepregătite în spațiul unei beatitudini căreia singură nu-i putea face față, obișnuită să-și împartă mereu bucuriile; simțământul creștea progresiv cucerind-o în întregime, feri cit și nesatisfăcut totodată în el însuși fiindcă se cerea în părtășit, era un veșmînt moale și cald în care ar fi încăput toți trei, ei doi și băiatul. În fiecare seară, târziu, cînd lichida toate treburile, mulțumirea aceea de zi împlinită își afla conținutul real în pledul pufos tipărit cu grijă pe trupul fragil, adormit, al copilului; chiar dacă mîinile ei nu găseau nimic de aranjat, ea lua contact astfel cu propria-i mulțumire. Apoi trecea dincolo, cu aceleași gesturi numai aparent mecanice, strecurîndu-se lîngă Vasile și lăsîndu-și bucuria calmă în fibrele altui pled ca să-i poată înveli pe-a mîndoi. Desigur, era prea lucida ca să nu constate că proceda într-un anume fel egoist, asumîndu-și dreptul de împărțitor, sau poate tocmai somnul celor doi bărbați era temelia sentimentului ei îmbătător, distribuit pe întuneric în porții egale.

Acum ascultă tumultul împrejurimilor ajuns pînă la ei prin ușa deschisă în al cărei cadru stătea mai departe Vasile, neclintit, cu fața întoarsă spre mare, așteptînd parcă prea plinul extazului ei ca să-și la, revenind, porția ce i se cu vine. Ea personal nu se grăbea, împrumuta la rîndu-i răb darea acestui om care era omul ei, îi bătea inima ceva mai tare, atîta tot, și tresări cînd, odată cu rostogolitul unei cutii de tablă, se pomeni în fața unui ins sufocat de mînie.

— E o porcărie! Vila asta n-are responsabil?

— Ba este un... are un nume, îmi s capă — zise Butnaru. Are un nume de... Își plimbă privirile de la unul la celălalt simțînd cum tainicul fior cedează amărăciunii. Aram, da, Aram, oriental get-beget...

— Bine, domnule, Aram! Unde stă? Și tu ce mai ai?

— N-am nimic — își reveni. N-are rost să-l trezim la miezul nopții.

— Nici eu nu dorm din cauza lui. Unde stă? Da-mi lanterna și așteptați-mă! E ceva nemaipomenit! îl auzi cum se îndepărtează bombănind și cum coboară treptele sub solului.

— Hei, cetățene! răzbi pînă la ei vocea cunoscută; apoi un bufnet și din nou colcăind pătimaș al pămîntului răvășit de furtună.

— Aș fi dorit să adaug că Aram e un pur contemplativ, așa îl văd, un tip absent, vorbesc de o absență morală. Dacă vine, să-l observați numai cum pășește... Presupun că nu împărtășiți aceleași păreri cu ale soțului în ce privește confortul... V-aș putea fi totuși util...

— Îl cunoașteți pe unul Buzincu?

— O, desigur, Buzincu nu-i un oarecare. Vă gîndiți probabil la o intervenție... Cum să vă spun — îl văzu adulmecînd în jur și îndreptîndu-se apoi spre ușa intrării pe care o închise cu gesturi complicate fără s-o întrebe dacă această intimitate îi convine sau nu, dacă i s-a mai întîmplat vreodată să stea alături de un bărbat, altul decît bărbatul ei și încă în miez de noapte. Cum să vă spun, am reflectat îndeajuns asupra omului Buzincu; există un soi de acaju, Wallaba, dacă nu mă înșel, prin

Guineea, un copac sensibil la fazele lunii, a cărui sevă se înalță ca o maree și coboară în reflux odată cu planeta. Dacă vrei un lemn deshidratat și tare trebuie să-l tai înainte de luna nouă. Pare-mi-se că sosiți relativ târziu la Buzincu, când trunchiul e umed și refractar la orice prelucrare fiindcă-l agită un soi de lună sau de astru al apusului. Mă înțelegeți?

— Soțul meu voia să-i ducă o scrisoare de la un prieten din tinerețe.

— Mă rog. Nu știu însă întrucât o eventuală intervenție direct la Buzincu v-ar avantaja. Mai degrabă la Biciu — directorul stațiunii.

— Nu înțeleg de ce întîrzie — murmură, i se părea mai greu să-și justifice în fața ei însăși această prelungită intimitate decât în fața lui Vasile, îi era în același timp silă că se gîndea la un asemenea lucru.

— Întîrzie, în credința mea, ca să-mi duc opinia pînă la capăt. Cîerculă pe-aici un filozof amator, Lefter, un fel de cinic care spune că e mai ușor să te acoperi cu o bancnotă decât cu o monedă. I se potrivește perfect lui Biciu...

— Atunci de ce n-ați încercat pentru dumneavoastră?

— La mine, adică la noi, e o istorie mai complicată. A reveni mereu aici, în această clădire dezolantă, înseamnă a rămîne consecvent unui punct de vedere. Printr-o selecție de la al cărei efect prezentul nostru nu se poate uneori sus trage, aici ajung sufletele simple, nedisimulate prin ambiții sociale pentru că dacă ar dispune de ele ar poposi în blocurile noi, numai beton și sticlă, cum le place ziaristilor să cînte. Îmi aleg și eu, ca orice om, locul potrivit de muncă.

— Sînteți cu soția, cu Veronica...

— O, asta nu intervine în esența lucrurilor, mă solicită doar mai intens în efortul de a o feri de aspectele inavuabile ce descind dintr-o atare situație.

— Asupra lui Vasile, soțului meu — se corectă, cu auzul atras de un foșnet aproape imperceptibil venind din subsolul clădirii — vă cam înșelați....

Căpăta curaj pe măsură ce foșnetul se fragmenta în sonorități distincte, zgomot de pași tîrșiți, clănțănit de broască, un curaj la fel de absurd precum teama dinainte; sentimentele o atacau și o abandonau fără logică și se mulțumi deocamdată s-o dea pe seama strămutării ei între ființe și obiecte necunoscute. Rutina ei zilnică avea cu ce se înfrunta aici. Îl lăsă pe Butnaru într-o așteptare întrebătoare, fiindcă la urma urmei nici ea nu știa prea bine dacă Vasile este sau nu omul ambițiilor sociale.

Ciudat, nu reflectase pînă acum asupra acestui lucru; îl vedea muncind, obsedat de responsabilitățile lui, dispus să aducă în orice împrejurare tensiunea, e adevărat, a pro priei sale concepții despre ordine, rigoare și eficiență. Era mai degrabă un criteriu activ, satisfacțiile lui proveneau și se reduceau din și la împăcarea cu o realitate ordonată, riguroasă și eficientă, aceea trecută prin mîinile lui. Era puțin exclusivist, dar...

— Mi-a mărturisit-o el însuși, își asumă doar datoria, pe cînd din fructul ei face praznic...

— Se poate! se îndreptă ușurată spre colțul coridorului de unde răsărea, alături de Vasile, un omuleț negricios și mobil. Nu-i găsesc nici o vină!

— Atunci înseamnă că rămîneți aici. Cu un asemenea punct de vedere nu vă văd dormind sub cupole de beton și sticlă.

— E cîinele meu! se lăsă depășită atașindu-se, după o scurtă busculadă în ușa intrării, aceluși șir de bărbați dominat de silueta mohorîtă a lui Vasile și de murmurul neîntrerupt al armeanului. Aram călca în fruntea lor, feminin, discret, ca și cum pașii i-ar fi fost inspirați de rigoarea unei fuste imagine. Apoi dispăru brusc pierzîndu-se în beznă cu siguranța gospodarului aflat în propria ogradă.

Vîntul le flutura veșmintele; rămaseră pe loc, tăcuți, în timp ce, peste vînzoleala din jur, un corp greu, istovit, bufni în imediata lor apropiere.

— Iavruz! desluși o chemare supărată. Vino-ncoa, osînditule, nerecunoscătorule! Apoi un freamăt de hîrtii, clinchetul unei cutii de tablă clătîndu-se în căutarea echilibrului și în sfîrșit o masă de întuneric mișcător, mai dens, venindu-le în întîmpinare.

— E cîinele meu, Iavruz! gîfîia omulețul sub o povară pe care o bănuia grea, oricît de supusă. Se pocnește de cutia de gunoi pînă o dărîmă și se ospătează. Pofțiți în casă, îl închid, n-o să vă mai deranjeze.

— Un moment, un moment, sa vedem și noi agresorul! îi opri Butnaru.

Lumina lanternei poposi îndelung pe ochii codați ai lui Aram, bătînd din pleoape, pe nasul puternic coroiat, crescut astfel pentru a-i sublinia, probabil, prin contrast, desenul suplu, delicat al buzelor.

— Tu, Aram, trebuia să te faci femeie...

— Mi-ați mai spus, dom'scriitor, mi-ați spus că...

— Știu ce ți-am spus, că frate-tău, Nazaret, s -a îndesat primul să-ți la și partea ta de bărbăție și o consumă cum nu se cuvine. Dacă Biciu află că Lena...

— Eu am luat ce-am mai găsit, dom'scriitor. Fiecare din pielea lui țipă.

— Să trecem la ingraturul tău Iavruz!

Simți cum o trec fiorii fiindcă lanterna s cotea din beznă o blană sfîrtecătă, ruptă de fistule adînci și de cicatrici violete, pulsînd parcă amintirea durerilor trecute sub degetele galbene de tutun ale armeanului.

— L-am găsit lîngă spital, l-am vindecat, îi dau s ă mănînce ficat, stau la coadă să-i dau ficat și el se duce la gunoaie. E suflet de om în pielea lui adevărată, dom'scriitor!

Era un cîine corpulent, istovit de zbucium, părănd să nu la aminte în mîinile cui se află; lumina lanternei aducea o precizie crudă a ochilor nemișcați și reci căroră cercurile de carne roză le dădeau o stranie aparență, de imitație desăvîrșită.

Te deplîng, Aram, cîinele ăsta dovedește o voință a lui, ireductibilă, deși n-are nimic heraldic în el. A trecut prin experimente medicale și s-a umanizat prin suferință...

Cînd dă din coadă e sărbătoare, dom'scriitor!

Se urniră, tăcuți, înainte.

— V-aș mai spune că mîine îl găsiți pe Buzincu la sanatoriu, ziuă lui de electroterapie. Noapte bună! zise Butnaru îndepărtîndu-se alături de Aram care, cu cîinele în brațe, atarnînd letargic, afișa o poză veselă de om regăsit în condiția lui paternă.

Întunericul se diluase simțitor, era spre dimineață, și silueta lui Vasile, ghemuit pe marginea patului, era ea însăși o muștrare.

— Uite cu cei-mi pierd eu nopțile: cu un cîine, un ne bun și -un...

— Nu-i decît un biet om! i se alătură căutîndu-i mîinile.

Aflată lîngă el, i se părea că mai toate se află la locul lor și încercă să se identifice cu imaginea aceea de femeie la care tînjea uneori cînd era prea prinsă în năvala grijilor; o femeie în fața unei oglinzi, al cărei curaj de a-și vedea de sine ea personal nu-l putea da decît pe seama rezolvării tuturor celorlalte treburi. E-adevărat, nu-i lipsea numai oglinda ca să-i fie aidoma, (și rîcîind ușor cu degetele podul palmei lui ursuze, simțea cum unghiile ei, salvate, de otrava detergenților, înmuguresc, deși timid, ca niște plante. Cu unghiile ei boltite ca niște cupole, consolidate în fibre trandafirii și drepte, ar fi putut concura cu propria-i închipuire feminină.

— Presimt că în curînd ai să spui numai lucruri frumoase despre unghiile mele...

— Parcă sîntem doi porumbei pe-o stinghie! îl auzi mîrînd, exact în clipa cînd o fereastră de la etaj pocni zgomotos și, în hohotele de rîs ale unei femei, un obiect se rostogoli cu vuiet la geamul lor împrăștiindu-se în clinchete subțirii de sticlă spartă.

— Da, mai era și-o stricată, uitasem...

— Nu știi cum se face că tocmai astea stricate funcționează cel mai bine...

Se îndepărta tot mai mult de șansa unei misiuni facile. Poate că ar fi trebuit într-adevăr să împacheteze. Rămăsese în ecoul hohotelor de rîs, slobode ca niște păsări, și pentru prima oară și regretă memoria-i atît de încăpătoare.

Copilul dormea liniștit, nu mai era copil, era băiat, aducîndu-și prin respirația lui egală și calmă argumentele proprii într-o dispută acerbă. Poate n-ar trebui să împacheteze. Celălalt îi riposta cu mîrîituri și suspine de surghiunit, se certau prin ea, o răscoleau fără cruțare și nu-și dădu seama cînd, în premieră absolută, evada singură în spațiul pur al dimineții vîntoase de vară, știind însă sigur — păcatul și orgoliul ei totodată, era prea lucidă — știind cu precizie că avea să revină.

Biciu

— Vezi, fii atent că ăsta vrea să dea peste noi.

— Lăs ați, tovarăș u' Biciu...

Din șirul de camioane grele ce goneau pe șosea se desprinsese un turism care încercă să le depășească și renunță abia în ultima clipă când probabil îi observase pe ei venind în viteză.

— Mi-ați spus să bag cărbuni.

— Fiindcă ai întârziat, de-asta!

Trebuia să capete o certitudine, aceea a nevinovăției! Lenei; prea se înmulțiseră zvonurile, timpul lui era drămuț, urmau niște zile grele, așa că n-avea sens să mai lupte și cu droaia de îndoieli timpite. Hotărînd să se întoarcă pe neașteptate din oraș unde înnoptase, chipurile, ou treabă, la reședința lor de vară din stațiune, hotărîse așadar să lichideze o grijă. Îl înghionti pe Stelică, șoferul, care, nu știa de ce, încetinise într-atît încît pădurea din dreapta șoselei se desfășura lent, monoton, în clarobscurul dimineții..

Goneau iar, depășind siluete tulburi de oameni aplecați pe biciclete și stopurile sîngerii, diluate de crepuscul, ale turismelor ce dădeau zor să apuce soarele matinal al plajei. Pădurea, tînără, părea nesfîrșită, o știa prea bine fiindcă era pădurea lui, el o plantase, ar fi fost în regulă să le-o reamintească, și băgă de seamă că îl cam asaltau necazurile. Erau acolo, în pădure, trei soiuri, arțari, frasinii și nuci, dar lumina săracă și viteza mașinii adunau copacii într-o masă compactă; compactă rămînea și în plină lumină pentru cei care nu voiau să-i recunoască meritele.

— După-amiază! Cît ține ședința! Să strîngi un coș de nuci și să i le duci Carolinei la Măgura I

— Da-s crude, tovarășe director!

— Crude! și să le pună în borcane de cîte-un chil. Dulceața! Am să-ți spun eu cui să le duci. Și vezi, să nu iei din ele că tu cam ai obiceiul să-ți bagi na... Ce mă-ta ai făcut?

Un ghem vărgat și tare, greu, plesni botul mașinii și după ce se șterse de portieră zbură în șanțul șoselei de unde probabil sărise ou cîteva clipe mai devreme. Toate amără ciunile îl înhățară deodată, povestea asta cu

Lena, apoi Trandafir, Șteflea, ședința de debarcare a lui Chesoiu și pe deasupra animalul ăsta care zgîiește ochii la stele. Îl așteptă să frîneze și înainte de a se opri cu totul îl pocni cu sete peste ceafă și, cum nu i se părea deajuns, îi mai împinse un pumn în burtă.

— Idiotule, pentru un fazan iei doi ani de pușcărie. Dacă l -ai omorît

?

— Dumneavoastră mi-ați spus să mînce, eu...?

— Tu ai mai rămas să mă judeci. Tu! îl împinse cu brutalitate spre ușa încă nedeschisă la-l și dacă-i rănit aruncă-l în mă-sa într-un tufiș...

— Aveți mîna prea lungă, tovarășu' director...

— Mișcă-te că dacă-ncep nu mă mai opresc.

Îl urmări, obosit, pînă îl văzu dispărînd în spatele mașinii. Apoi deschise ușa din partea lui și ascultă zgomotele pădurii încă adormite ca pe un îndemn la repaos, un îndemn păcătos la repaos, fiindcă Biciu nu știe decît să trudească și să doarmă și dacă ar putea să nu doarmă ar trudi continuu. Numai să nu fie nimic cu Lena și atunci se duce direct la Buzincu, la sanatoriu; nu contează ce cred ceilalți, principalul e ce crede șeful. Îi cărase destule, dulceața de nuci n-ar fi fost decît un moft, și-avea să-i mai care. Pădurea, beneficiile, nu putea să le ducă în strada Sabinelor, nu putea să-i ducă decît ochelarii prin care să vadă truda lui Biciu, nu mărunțișurile. Mărunțișurile...

— E moartă, tovarășu' Biciu...

— Pofțim! rămase o clipă pe gînduri. Te-a văzut cineva?

O mașină cu farurile stinse trecu pe lîngă ei dispărînd în curbă dar continuînd încă multă vreme să-și depeze uruitul monoton în liniștea dimineții.

— Nu m-a văzut nimeni.

— Arunc-o-n spate! Adică, nu! Dă-o-ncoace! Și n-o mai ține de picioare ca pe-o... Că acuș...

Pasărea atîrna inertă, cu penajul, pe care-l bănuia împodobit, aruncînd reflexe palide, de sînge proaspăt în semi întunericul mașinii.

— E cît o oaie. Valea! Mi-ai făcut-o!

O așeză la picioare, ferit, și gîndul care-l îndemnase să revină hoțeste la reședința lor de vară, după ce în ajun o asigurase pe Lena că aveau să se vadă abia la prînz, îl ajunse iar din urmă. Oricum, veneau tîrziu, o mințise de geaba, fiindcă era tot una, la opt dimineața sau la amiază; dacă era să fie ceva, pînă acum avusese timp să se termine.

— Acum ce-mi stai ca o mireasă? Ești sau nu ești vinovat? Te dau eu pe mîna lui Trandafir, că tot te paște el de la o vreme.

— Dați-mă!

— Aha! Ne-a sărit smalțul. Am să te dau!

Stațiunea își desfășura primele vile în dreapta șoselei, cu fațadele albe, umbrite de copaci plantați la maturitate, tot de el, firește. Nici asta nu trebuia uitat la ședința de debarcare a lui Chesoiu.

— Fazanul ăsta cum se prepară, mă? Știi, s au...

— Nu știu!

Mda, trebuia să-și mai țină mîinile acasă. O cotiră pe o stradă lăturalnică la capătul căreia sticlea ghiolul înalt, aducîndu-i în nări mirosul greu dar plăcut de nămol și de ierburi putrezite. I-ar fi părut bine să stea alături de Lena și să mestece o bucată fragedă de fazan nevinovat și chior care se sculase dimineață tare fără să știe unde ajunge. Parcă el știa mai bine!

— Asta mai întîi se fezandea, mă, dă-l în mă-sa, nu te mai gîndi la sufletul lui. Să te uiți dacă

ai ciocnit mașina. Și să știi că atunci când n-am să te mai bat am terminat cu tine. Ce, vrei să plesnesc? Păi eu plesnesc, mă duc dracului dacă nu dau.

Îl atinse ușor cu cotul, semn că urmau s-o ia la stînga, pe sub schița aeriană a unui bloc în construcție, doar cu liniile cofrajelor și ale schelelor desenate pe cerul palid, încă vitregit de soare.

— ...Sau vrei și tu să te lași de mine...

Gîfția ușor, deodată acaparată de presimțiri sumbre ca și cum toată aventura asta în care se angajase devenea serioasă prin însuși faptul că el, Biciu, îi acordase un timp rupt din truda lui zilnică; era poate singura treabă la capătul căreia nu-l aștepta satisfacția de a o ve dea pe Lena mulțumită, ci doar pe el însuși.

Da, îl cam asaltau necazurile și Lena nu putea, nu avea voie tocmai acum să-i facă figura.

Ieși greu din mașina parcată discret sub un salcîm, trăgînd după el, inconștient aproape, trupul păsării moarte.

— Du-te la Paraschiv, la Doina! O lada de citronadă făcută la botul calului! Să nu se zgîrcească la lămîie că-l zgîrcesc eu, după aia. E pentru Buzincu! Șuiera. Și într-o oră să fii aici! Ai înțeles?

— Dați-mi un bon că nu mă crede.

— Îți dau un bon în cap! Du-te, spune-i c-am spus eu. V-ați molipsit toți de la Trandafir. Pleaca-ncet!

Se strecură, aplesat de șale, de-a lungul gardului viu al vilei învecinate ascultînd în mod reflex de legile unei mișcări conspirative, tîrînd fazanul ca pe un stîrv pe iarba plină de rouă a dimineții. Îl cutreierau gînduri confuze și nu mai avea timp să și le limpezească, de pildă în ce măsură, dacă a luat fazanul și i-a spus lui Stelică să se întoarcă peste o oră cu citronada, putea fi sigur că acasă lucrurile sînt bune. Regreta ca nu-i omul să lase baltă o hotărîre și cu acest regret împinse poarta mare de fier hodorogită și zgomotoasă, în loc să prefere intrarea obișnuită; apoi se întoarse iar dincotro venise ca să-și tîrască picioarele de-a lungul dîrelor roșii lăsate pe iarbă de rănile păsării.

Curtea părea pustie, cel puțin porțiunea oferită vederii, restul rămînînd ascuns de corpul masiv al clădirii cenușii, bogată în terase și balcoane.

Din spatele vilei răsări fără veste Tavi, cu mîinile pline de unsoare și abia atunci pricepu că precauțiile lui fuseseră inutile, fiindcă Lena era sau nu era acasă, simplu ca bună ziua.

— Oho, de unde-ai luat bestia asta?

— Lena...? se înecă.

— Doarme. I-am pus ulei și mă duc pe poligon să văd cum la virajele.

Îl apucă un rîs sănătos fiindcă ieșea așa că Tavi i-ar fi pus ulei maică-si și-o ducea pe poligon să vadă cum virează.

— Da' pe Nazaret, pe pompierul ăla, l-ai mai văzut, ai mai auzit ceva?

— Nu, dacă-l văd îl calc.

— Vezi-ți de Fordul tău — se urni ușurat înainte. Lasă că găsim noi ac de cojocul lui după ce rezolv cu ăilalți.

Era omul unei singure acțiuni, acum putea să se concentreze, Trandafir, Șteflea și alții aveau să știe cine-i Biciu. Deschise fereastra camerei lor, aproape bine dispus, și în torcându-se spre Lena, încă adormită, o ciupi ușor de obraz după care își tăie o bucată de șuncă din calupul de pe masă: mesteca lângă ea, zgomotos, cu o lăcomie speriată de gândul că ar fi putut sta acum lângă același pat dar pustiu și rece.

Îi era recunoscător și încercă s-o mângâie, dar Lena își feri obrazul, ridicându-se apoi în capul oaselor cu o expresie somnoroasă și plictisită.

— Ce mai e pe-acasă? Vezi că ești murdar de sânge.

— Dacă ți-aș spune că mi-am tăiat gâtul tot așa mi-ai vorbi. Am făcut rost de-un fazan. Tocmai bine, pică cu Vanghele odată. Are Biciu nas?

Și pe pantaloni ești murdar. Doamne!... L-ai ținut în brațe, ce-ai făcut? Ai spus că vii la prînz.

— Surpriză. Vezi că am dat florile la vecini fiindcă pînă ne-ntoarcem acasă de tot, se usucă și ele, săracele.

Prin ușa întredeschisă a celeilalte camere o zări pe Cireșica dormind dezvelită. Semăna din ce în ce mai mult cu maică-sa, uscată și energică, doar pata din obraz de cînd cu accidentul acela nenorocit îi dădea un aer aparte; un accident de două ori nenorocit, fiindcă pe ea o însemnase pe viață iar lui i-l pusese în cale pe Nazaret pompierul. Gurile rele îl întorceau mereu la istoria asta trecută. Fusese o vreme cînd salvatorului fiicei lui i-ar fi dat, din recunoștință, totul, nici acum nu găsea că-i tîrziu să se înțeleagă dacă Nazaret s-ar fi dovedit om și nu lepră. O privi încă o dată pe Lena încercînd să pătrundă în gîndurile ei ascunse de un chip amorțit de somn și, înainte de a trece dincolo să se schimbe, admise hotărît că o femeie ca ea nu e-n stare să-l compromită cu un pîrlit de pompier ajuns și el profesor.

— Tata! Te-ai întors așa devreme? Ziceai că vii mai tîrziu...

— M-am răzgîndit.

Oglinda îl arăta mare, solid, îi plăcea sa se convingă că-i așa după cum îi plăcea mirosul propriei lui transpirații de om care nu știe ce-i odihna. Pe măsură ce-și trăgea alte veșminte proaspete simțea că se sufocă. Și-ar fi suflecat mînele hainei.

— Un-te duci de-ți pui și cravată?

— Cartea ta de chimie mănîncă șuncă de Praga. Cît p-aci s-o pun pe pîine — își stăpîni dorința de a o alinta. Lasă că-l aranjăm noi. Mă duc la Buzincu, azi e ziua lui de tratament și dacă-l prind în toane bune îl pun să-l scoată din oraș pe domnu'... pompier.

Acum găsea o mulțime de motive să se simtă bine. Orice ins cu scaun la cap ar trebui să priceapă că nu poți în același timp să umbli după mamă și să-i persecuți fata la chimie. Pășii, plin